

A róka és a farkas a lakodalomban

Egyszer lakodalom volt a faluban. A róka megérezte a szagot, s gondolta, jó volna belopózni oda. Rábeszélte a farkast, hogy menjenek el ők is a lakodalomba.

- Menjünk - azt mondja a farkas -, de attól félek, hogy megbánjuk.

- Ne félj semmit, csak gyere velem!

Bementek az udvarba. A vendégek mind bent ültek a szobában. Azt mondja a róka:

- Te csak húzódj meg itt, farkas koma, s szimatold ki, hogy hova menjünk.

A róka bement a tornácra. Gondolja magában: „Előbb bemegyek a kamrába!”

Megnyitja a kamraajtót, hát látja, hogy nincs ott senki, s ott a sok bor meg a sok pálinka, a sok sütemény. Volt ott sok kürtőskalács, pánkó (más néven fánk), minden. Gondolja a róka: „Ide jó lesz behúzódni!”

Hívja a farkas komáját is. Akkor veszi észre a róka, hogy van egy jó fazék töltött káposzta is.

Gondolja magában: „Ezt lesz jó megkóstolni legelőbb!”

Nekiestek a káposztának, s eszik. Aztán ették a kalácsot, a kürtőt, a pánkót. Azt mondja a farkas:

- Hallod-e róka koma, jó lenne valamit inni is.

Csapra ütöttek egy nagy hordót, s nekifogtak az ivásnak. Hát mikor már sokat ittak, berúgtak, nekikezdték dudorászni. Egyik jobban ordított, mint a másik. De a rókának mégis volt annyi esze, ha be is volt rúgva, hogy a küszöb alatt vájjon egy lyukat, hogy ott ki tudjon bújni, ha veszedelembé jut.

A róka meg a farkas a lakodalomban (népmese) Benn a vendégek a levest megették. Megy a szakácsné, hogy tálalja a káposztát. Szinte meghalt ijedtében, mikor benyit a kamrába. Szalad be a vendégekhez, hogy milyen nagy baj van. Azok nem akartak neki hinni, de mégis egypáran kimentek. Mire kimentek, a róka már kibújt a lyukon, s elfutott, de a farkast úgy elverték, hogy csak úgy zörgött a csontja. Alig tudott kivánszorogni a kamrából.

A róka szaladt, szaladt, éppen a faluvégre, lefeküdt egy csomó pozdorjára, s elaludt. Egyszer arra ébred, hogy nagyon lökdösi valami. Felnyitja a szemét nagy álmosan, nézi, hogy ki az. Hát a komája volt. De alig tudott menni, úgy helyben hagyták.

Könyörög a farkas a rókának, hogy vegye fel a hátára.

- Hogy vegyelek fel, mikor az én csontom, ládd, kívül lóg a bőrömön - azzal rámutatott a pozdorjára -, vegyél inkább te fel, s vigyél.

A bolond farkasnak csak ennyi esze volt, hogy felvette. Elindult, s vitte a hátán. A róka csak vigyorgott magában. Elkezdte mondogatni:

- Vert viszen veretlent, vert viszen veretlent. Azt mondja a farkas:

- Mit puszogsz te, róka koma?

- Jaj, kedves komám, azt mondom, hogy veretlen viszen vertet, veretlen viszen vertet.

- Na, jól van, azt hittem, hogy egyebet beszélsz.

A róka megint csak elkezdte:

- Vert viszen veretlent, vert viszen veretlent.

A farkas most már megértette, hogy mit mond a róka, de már akkor jó messzire elvitte. Megharagudott, ledobta a hátáról. A róka nekiiramodott s hazaszaladt. Ha a róka el nem szaladt volna, az én mesém is tovább tartott volna.